

Mededeling van de Raad van het BIPT van 4 augustus 2004 met betrekking tot de gsm-gateways

1. Onderwerp: de gsm-gateway

Een gsm-gateway is een toestel dat oproepen vertrekkend van een toestel aangesloten op een vast netwerk naar een gsm-netwerk omvormt tot een gsm-gsm-oproep. Daartoe is het apparaat zodanig geprogrammeerd dat het gsm-oproepen herkent.

Gsm-gateways kunnen worden uitgerust met een of meerdere simkaarten¹.

Een gsm-gateway kan geïnstalleerd worden **voor eigen gebruik**. Het gebruik dat ervan wordt gemaakt is vergelijkbaar met het gebruik dat van een PABX wordt gemaakt².

Het is ook mogelijk om een gsm-gateway te installeren **ten behoeve van derden**, eerder dan voor eigen gebruik.

Wanneer gebruik wordt gemaakt van een gsm-gateway, ongeacht of dit gebeurt voor eigen gebruik of ten behoeve van derden, wordt een oproep van een vast naar een mobiel toestel automatisch, en al dan niet via een huurlijn, naar de gsm-gateway gerouteerd. Doordat de oproep in de gsm-gateway terecht komt op een gsm-toestel(simkaart), wordt de oproep getransformeerd in een oproep van een gsm-toestel(simkaart) naar een andere gsm-toestel(simkaart), d.w.z. de oproep verloopt van mobiel naar mobiel en de gesprekskosten voor de oproep van het vaste netwerk naar het mobiele netwerk worden vermeden.

2. De consultatie

Teneinde voor het BIPT zelf de nodige duidelijkheid te scheppen, werd op 26.9.2003 een publieke consultatie gestart over gsm-gateways³.

De hoofdbekommernis van het Instituut was een antwoord te bekomen op de volgende vragen :

- wat met oproepen naar nooddiensten en de overeenkomstig artikel 125 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven verplichte doorgifte van CLI ?
- verhindert het gebruik van gsm-gateways de identificatie van de oproepeer en de overige verplichtingen in het kader van artikel 109terE van dezelfde wet van 21 maart 1991?
- veroorzaakt het gebruik van gsm-gateways op netwerkniveau een

¹ Indien slechts één simkaart wordt gebruikt, wordt steeds via dezelfde mobiele operator gewerkt.

² Deze toepassing roept weinig discussie op. De gsm-gateways worden in dit geval vaak door gsm-operatoren zelf geïnstalleerd.

³ Voor alle duidelijkheid wijst het Instituut er op dat het door het Instituut gepubliceerde consultatiedocument geen standpunt van het Instituut inhoudt. In dit document werden immers louter enige denkpijpen voorgesteld en werd de belangstellenden gevraagd hierop te reageren.

- verstoring van de goede werking van het mobiele net ?
- wat met de naleving van de door het Instituut vastgestelde interconnectietarieven ?

Uit de gegevens die we ontvingen naar aanleiding van deze consultatie, kan het volgende worden afgeleid en besloten in verband met de problematiek van de gsm-gateway voor eigen gebruik en het gebruik van de gsm-gateway ten behoeve van derden.

3. De problematiek van de gsm-gateway "voor eigen gebruik"

3.1 gsm-gateway "voor eigen gebruik"

Een gsm-gateway "voor eigen gebruik" is apparatuur in de zin van de RTTE-reglementering. Zij moet voldoen aan de artikelen 93 e.v. van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven. Als de apparatuur conform is aan deze reglementering mag zij vrij worden gecommercialiseerd en mag zij door eenieder worden geïnstalleerd en gebruikt.

3.2 Probleem i.v.m. de CLI

Het probleem i.v.m. de CLI is gelijk aan dat bij het gebruik van een PABX, namelijk indien meerdere personen (vb een onderneming met verschillende gebruikers/filialen) gebruik maken van de gsm-gateway of een PABX kan men niet precies zeggen wie een bepaald gesprek gevoerd heeft. Er kan weinig twijfel over bestaan dat het gebruik van een gsm-gateway (of een PABX) de identificatie van de oproeper in meer of mindere mate bemoeilijkt. Gelet evenwel op het feit dat de identificatie van de oproeper niet onmogelijk wordt gemaakt⁴, alsook op het feit dat het gebruik van binnenhuiscentrales wijdverbreid is, acht het Instituut het niet opportuun om het gebruik van gsm-gateways aan banden te leggen omwille van het genoemde, tamelijk beperkte, probleem inzake de CLI.

3.3 Probleem in verband met netwerksaturatie

Voor het probleem in verband met netwerksaturatie is er een oplossing voorzien in artikel 96bis, §2, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven dat wordt uitgewerkt in artikel 6 van het KB 29/9/2000 betreffende radio- en eindapparatuur en de erkenning van hun conformiteit⁵.

⁴ Normaliter zal het immers gaan om iemand die verbonden is (als familielid, personeelslid,...) met de persoon die de gsm-gateway (of de PABX) heeft geïnstalleerd of laten installeren, of om die persoon zelf.

⁵ Artikel 6 van het KB 29/9/2000 betreffende radio- en eindapparatuur en de erkenning van hun conformiteit: "*§ 1. Indien apparatuur waarvan verklaard is dat zij voldoet aan alle wettelijke voorwaarden, niettemin schade toebrengt aan een openbaar telecommunicatienetwerk, de werking ervan schaadt of schadelijke interferentie veroorzaakt, wordt het Instituut hiervan op de hoogte gebracht. Het Instituut kan de netwerkoperator de toestemming geven de betreffende apparatuur niet of niet langer aan te sluiten of uit het dienstaanbod te halen. Ook kan het Instituut beslissen dat de betreffende apparatuur niet langer in de*

Het Instituut wijst er evenwel op dat de toepassing van artikel 6 zeer ingrijpend is en derhalve slechts kan gebeuren in ernstige gevallen, behoorlijk gemotiveerd en met strikte naleving van de wettelijk voorgeschreven procedures.

Het Instituut wenst er in dit verband ook op te wijzen dat het feit dat mobiele operatoren zelf gsm-gateways plaatsen die de betreffende klanten voor eigen gebruik kunnen aanwenden, er minstens op duidt dat deze operatoren over de nodige kennis beschikken gsm-gateways "voor eigen gebruik" behoorlijk en zonder overlast van het openbare netwerk te laten functioneren.

Het spreekt vanzelf dat deze vaststelling mede in overweging genomen zal worden wanneer, in voorkomend geval, een mobiele operator overeenkomstig het genoemde artikel 6 wenst op te treden tegen een gsm-gateway.

4. De problematiek van het gebruik van de gsm-gateway "ten behoeve van derden"

4.1 Wat betreft de oproepen naar noodnummers

Artikel 125 van de wet van de wet van 21 maart 1991 schrijft voor

§ 2. De operatoren en de andere verstrekkers van telecommunicatiediensten leveren aan de beheercentrales van de medische spoeddienst en de politiediensten voor elke aan hen gerichte noodoproep, de identificatie van de oproepende lijn.

(...)

§ 3. De operatoren en de andere verstrekkers van telecommunicatiediensten leveren aan de beheercentrales van de medische spoeddienst en de politiediensten voor elke noodoproep de identificatie van de oproeper van een noodoproep.

Uit de consultatie blijkt dat gsm-gateways geen enkele invloed hebben op deze verplichtingen: oproepen naar noodnummers zijn immers oproepen naar vaste nummers en verlopen als dusdanig niet langs een gsm-gateway. Dit probleem was derhalve een schijnprobleem.

4.2 Wat betreft de verplichtingen voorgeschreven door artikel 109terE, § 2

Artikel 109terE, § 2, bepaalt het volgende :

§ 2. De Koning bepaalt, (...), de technische middelen waarmee de operatoren van telecommunicatienetwerken en de verstrekkers van telecommunicatiediensten, in voorkomend geval gezamenlijk, moeten

handel gebracht mag worden, of iedere andere passende maatregel treffen.

§ 2. In dringende gevallen mag de netwerkoperator de apparatuur onmiddellijk afkoppelen. In dat geval moet de gebruiker onverwijld een gratis alternatief geboden worden. De netwerkoperator brengt het Instituut hiervan ten laatste de daaropvolgende werkdag op de hoogte."

instaan om het opsporen, lokaliseren, afluisteren, kennisnemen en opnemen van privételecommunicatie onder de voorwaarden bepaald door de artikelen 88bis en 90ter tot 90decies van het Wetboek van Strafvordering, mogelijk te maken, evenals de verplichtingen voor de operatoren van telecommunicatienetwerken et de verstrekkers van telecommunicatiediensten om de oproepgegevens van telecommunicatiemiddelen en de identificatiegegevens van gebruikers van telecommunicatiediensten te registreren en gedurende een bepaalde termijn te bewaren met het oog op de opsporing en vervolging van strafbare feiten, in de gevallen, te bepalen bij een koninklijk besluit vastgelegd (...). Deze termijn, die nooit minder mag zijn dan 12 maanden, alsook de oproepgegevens en de identificatiegegevens worden bepaald bij een koninklijk besluit (...).

Volgens de geciteerde bepalingen, en overeenkomstig de uitvoering die deze bepalingen kregen in het koninklijk besluit van 9.1.2003⁶, moeten de betreffende operatoren en dienstenleveranciers in staat zijn om de identificatie van de oproeper en de opgeroepene weer te geven, het tijdstip van de communicatie alsook de tijdsduur. Deze gegevens dienen gedurende een bepaalde periode bewaard te worden.

Er zijn redenen om aan te nemen dat het gebruik van een gsm-gateway op netwerkniveau niet verhindert dat voldaan kan worden aan de verplichtingen voorzien in artikel 109terE.

Het Instituut kan zich moeilijk voorstellen dat de exploitant van gsm-gateways niet beschikt over de identificatiegegevens van de oproeper en het tijdstip en de tijdsduur van de betreffende oproep. De exploitant van gsm-gateways heeft deze gegevens immers nodig teneinde te kunnen factureren.

Er kan geen twijfel over bestaan dat hij deze gegevens moet bewaren overeenkomstig artikel 109terE van de wet van het uitvoeringsbesluit van 9.1.2003.

Wat betreft het traject dat de oproep aflegt vanaf de gsm-gateway tot aan het opgeroepen mobiele nummer, is het evident dat de mobiele operator hieromtrent de nodige identificatiegegevens bezit en dat hij deze overeenkomstig de wettelijke verplichtingen moet bewaren. Zodoende dienen voor toepassing van artikel 109terE, § 2 van de wet van 21 maart 1991 de gegevens van de gsm-gateway-exploitant en deze van de mobiele operator gezamenlijk bekeken te worden teneinde het volledige traject van de oproep alsook de volledige tijdsduur en het precieze tijdstip te kunnen reconstrueren.

Dit is evenwel niet in tegenspraak met de wettelijke vereisten terzake. Artikel 7, § 1, van het koninklijk besluit van 9.1.2003 bepaalt immers:

*§ 1. Operatoren van een telecommunicatienetwerk en verstrekkers van een telecommunicatiedienst moeten, **in voorkomend geval gezamenlijk**, (...) in*

⁶ Het KB van 9.1.2003 tot uitvoering van de artikelen 46bis, § 2, eerste lid, 88bis, § 2, eerste en derde lid, en 90quater, § 2, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering en van artikel 109terE, § 2, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 10.2.2003, pp. 6614 e.v.

de technische mogelijkheid zijn om onder de voorwaarden bepaald door de artikelen 88bis en 90ter en volgende van het Strafwetboek bij de mededeling van de gevorderde gegevens aan de volgende functionele eisen te voldoen :

(etc.)

Dezelfde formulering wordt gehanteerd in artikel 6 van hetzelfde besluit.

4.3 wat betreft de mogelijke verstoring van de goede werking van het mobiele net

Het lijkt ons onbetwistbaar dat een ongecontroleerd gebruik van gsm-gateways kan leiden tot verstoring van de goede werking van het netwerk van de mobiele operator.

De vraag die gesteld dient te worden is of deze verstoring van de goede werking vermijdbaar is of niet.

4.3.1 exclusiviteit van gsm-frequenties

De gsm-frequenties zijn exclusief aan de gsm-operatoren toegewezen, dit overeenkomstig onder meer artikel 7, § 1, van het koninklijk besluit van 7 maart 1995 betreffende het opzetten en de exploitatie van gsm-mobilofonienetten. gsm-operatoren hebben immers het alleenrecht op het gebruik van de hen toegewezen frequenties.

Zij kunnen evenwel toestaan dat derden onder hun gezag (dit is van de gsm-operatoren) gebruik maken van (een gedeelte van) dit spectrum. Dit is trouwens niet ongebruikelijk, gelet op het feit dat gsm-operatoren in het verleden contracten afsloten met exploitanten van gsm-gateways.

Art. 4, § 5, 2de lid van het voornoemd koninklijk besluit van 7 maart 1995 bepaalt⁷:

De operator mag (...) de toegang tot de dienst niet weigeren, noch schorsen, behalve in geval van fraude of wanneer blijkt of vermoed wordt dat de abonnee niet betaalt, of op grond van de volgende essentiële vereisten :

- a) de werkzekerheid van het netwerk;*
- b) de handhaving van de integriteit van het netwerk;*
- c) de interoperabiliteit van de diensten en van de netten in gerechtvaardigde gevallen;*
- d) de bescherming van de overgebrachte gegevens in gerechtvaardigde gevallen.*

⁷ Dit is ook terug te vinden in artikel 4, § 4, 2de lid van het Koninklijk besluit van 24 oktober 1997 betreffende het opzetten en de exploitatie van DCS-1800-mobilofonienetten.

4.3.2 Toestemming van de mobiele operator

Op grond van voorgaande bepalingen blijkt dat een exploitant van een gsm-gateway toestemming moet vragen aan de mobiele operator om zijn dienst⁸ via het netwerk van deze laatste aan te bieden.

⁸ Welke dienst levert een exploitant van een gsm-gateway?

Door gebruik te maken van een gsm-gateway krijgt een oproeper die zich bevindt op het vaste netwerk toegang tot een mobiel netwerk. Deze toegang is geen interconnectie in de klassieke zin, aangezien de communicatie niet op het betreffende net wordt getermineerd via een interconnectiepunt tussen het vaste en een mobiel net, maar doordat de oproep vanop het vaste net rechtstreeks op een gsm-gateway(simkaart) wordt geplaatst en op die manier toegang tot het mobiele netwerk wordt bekomen. Deze toegang is derhalve een vorm van bijzondere toegang.

In de beslissing van 5.10.2000 (p. 15 e.v.) van de Kamer voor Interconnectie in de zaak Codenet vs Belgacom gaat de Kamer dieper in op de vraag wat "bijzondere toegang" is. De Kamer ontwikkelde toen de volgende gedachtengang die hier, gelet op het belang ervan, in extenso wordt weergegeven :

"De wet van 21 maart 1991 geeft geen enkele definitie van bijzondere toegang. Men kan nochtans vaststellen dat sommige wettelijke bepalingen interconnectie en bijzondere toegang samen vermelden. Zo bijvoorbeeld in de artikelen 79ter, 106, 105unodecies van de wet van 21 maart 1991. Artikel 109ter, § 3, van diezelfde wet vermeldt "*om interconnectie en aansluiting*" en de memorie van toelichting van de wet van 19 december 1997 (Parlementaire documenten van de Kamer van volksvertegenwoordigers, 1265/1-97/98, p. 51-52.) definieert aansluiting als volgt : "*speciale toegang, gevraagd door de dienstleveranciers die niet bedoeld zijn in § 2.*" (dat wil zeggen diegenen die geen interconnectieonderhandelingen moeten voeren) De memorie van toelichting gaat nog verder aangezien daarin gepreciseerd wordt dat "*Deze [dit wil zeggen "elke organisatie met een sterke positie op de markt voor vaste openbare telefoonnetwerken of spraaktelefoondiensten"] dienen op een niet-discriminerende manier tegemoet te komen aan alle redelijke aanvragen tot connectie en interconnectie, meer bepaald de toegang tot andere punten dan de aansluitingspunten die aan de meerderheid van de eindgebruikers worden geboden.*" Het is dus duidelijk dat wat artikel 109ter, § 3, van de wet van 21 maart 1991 betreft de termen "aansluiting" en "bijzondere toegang" synoniemen zijn. Het feit dat in een aantal bepalingen de termen "interconnectie" en "bijzondere toegang" samen vermeld worden en dat het begrip "interconnectie" in andere gevallen zonder "bijzondere toegang" vermeld wordt, wijst er duidelijk op dat de wetgever die twee gebruikt om twee verschillende activiteiten te onderscheiden.

Hoe het ook zij, bij gebrek aan een wettelijke definitie, is het raadzaam andere documenten te raadplegen om zich een precies beeld te vormen over wat bijzondere toegang is. Het is in ieder geval duidelijk dat bijzondere toegang verschilt van interconnectie en dat die ook niet overeenstemt met de toegang die aan de grote meerderheid van de gebruikers geboden wordt. Dit wordt bevestigd door artikel 16 (met als titel "*bijzondere netwerktoegang*") eerste lid van Richtlijn 98/10 van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 1998 inzake de toepassing van Open Network Provision (ONP) op spraaktelefonie en inzake de universele telecommunicatiedienst in een door concurrentie gekenmerkt klimaat dat bepaalt : "*De nationale regelgevende instanties zorgen ervoor dat de organisaties met een aanmerkelijke macht op de markt voor het aanbieden van telefoondiensten over vaste openbare telefoonnetwerken redelijke verzoeken van organisaties die telecommunicatiediensten aanbieden, om toegang tot het vaste openbare telefoonnet op andere netwerkaansluitpunten dan de in bijlage II, deel 1 genoemde aansluitpunten, in behandeling nemen.*"

In de voetnoot van de "Mededeling van het BIPT betreffende de interpretatie van punt 8 van de individuele vergunning voor de aanleg en exploitatie van openbare telecommunicatienetwerken", wordt de bijzondere toegang als volgt gedefinieerd : "*bijzondere toegang moet namelijk begrepen worden als de toegang tot een netwerk en diensten via punten die meer bieden inzake functionaliteit (controle, beheer, ...) dan een normaal aansluitpunt dat aan de eindgebruiker wordt aangeboden, of die minder bieden dan een normaal aansluitpunt.*"

Deze kunnen installatie van gsm-gateways op netwerkniveau weigeren. Ze zijn daartoe niet verplicht. Een gsm-operator is er niet toe gehouden in te gaan op een vraag tot installatie die manifest onredelijk zou zijn. Bovendien: bij aanvraag van installatie van een gsm-gateway op netwerkniveau kan de betreffende mobiele operator onderzoeken of de werking van de gsm-gateway de genoemde essentiële vereisten in het gedrang brengt of niet. Wanneer hij goede gronden heeft om aan te nemen dat de installatie van een gsm-gateway niet verenigbaar is met de essentiële eisen, kan hij de installatie daarvan weigeren.

De exploitant van gsm-gateways die overgaat tot installatie zonder dat hij daartoe de toestemming heeft gekregen van de betrokken mobiele operator, kan strafrechtelijk vervolgd worden op grond van artikel 114, §1.

Indien de mobiele operator zijn toestemming geeft, kan hij ook rekening houden met de gsm-gateway bij de dimensionering van zijn netwerk. Mobiele operatoren kunnen hun netwerk dusdanig dimensioneren dat zij rekening kunnen houden met verkeer dat via een gsm-gateway verloopt en dat op die manier de verstoring van de werking van het netwerk kan worden vermeden. Dit kan besproken worden tussen de mobiele operator en de exploitant van de gsm-gateway.

Er is dus geen reden om aan te nemen dat, wanneer exploitanten van gsm-gateways toestemming hebben voor de installatie van gsm-gateways deze laatste de werking van het mobiele net zouden verstoren.

Uit de consultatie bleek trouwens ook dat mobiele operatoren minstens tot eind 2002 hun medewerking verleenden aan het installeren van gsm-gateways op netwerkniveau.

4.4 Wat betreft de eerlijke mededinging en het ontwijken van interconnectietarieven

Wanneer een communicatie verloopt van een vast net naar een mobiel net of van het ene mobiele net naar het andere moet daarvoor een

Die benadering stemt overeen met de definitie van bijzondere toegang die men onder meer terugvindt in Nederland. Aldus bepaalt punt j van artikel 1.1. van de wet van 19 oktober 1998 houdende regels inzake de telecommunicatie (Telecommunicatiewet) : “j. *bijzondere toegang: toegang tot een telecommunicatienetwerk op andere punten dan de netwerkaansluitpunten die aan de meeste gebruikers worden aangeboden;* ”

Uit wat voorafgaat blijkt dat bijzondere toegang een soortnaam is die alle vormen van toegang tot netwerken of diensten omvat die enerzijds verschillen van de "gewone" toegang die aan de meerderheid van de gebruikers aangeboden wordt en anderzijds van de interconnectie.”

Het leveren van bijzondere toegang d.m.v. gsm-gateways is een *telecommunicatiedienst* overeenkomstig artikel 68, 19°, van de wet: “ *telecommunicatiedienst : dienst die geheel of gedeeltelijk in de transmissie en routing van signalen over telecommunicatienetwerken bestaat, met uitzondering van radio- en televisie-omroepdiensten.* ”. Dit impliceert dat exploitanten van gsm-gateways voor die activiteit overeenkomstig artikel 90 van de wet van 21.3.1991 een aangifte dienen te doen bij het Instituut.

interconnectievergoeding betaald worden die merkkelijk hoger is dan het tarief dat wordt aangerekend voor een on-net-communicatie.

Een oproep van het vaste net naar het mobiele net via een gsm-gateway verloopt als volgt :

- (a) op het vast gedeelte van de oproeper tot aan de gsm-gateway(met simkaart)waar een herroutering gebeurt;
- (b) van de gsm-gateway(met simkaart) naar het gsm-toestel(simkaart) van de opgeroepene, hetgeen door de mobiele operator als een mobiel gesprek wordt herkend.

Een oproep van een simkaart die hoort bij een mobiele operator naar een simkaart die hoort bij diezelfde mobiele operator, is een on-net-communicatie.

Een gebruiker van een gsm-gateway betaalt voor deze communicatie het correcte tarief, namelijk het on-net-tarief of, eventueel, in geval dat de gsm-gateway geen simkaart bevat die behoort tot het netwerk waarnaar de oproep afgewikkeld moet worden, het tarief voor een communicatie van het ene mobiele net naar het andere.

De wet legt operatoren die niet beschikken over een sterke positie op de markt geen verplichtingen op over de manier waarop zij hun verkeer moeten afwickelen.

Evenmin bevat de telecommunicatiewetgeving voor deze operatoren enig beletsel om hun verkeer de weg te laten volgen die het meest kostenefficiënt is.

De wet sluit het gebruik van gsm-gateways niet uit. Geen enkele reactie op de consultatie bevat ook maar één wetsbepaling die het gebruik van gsm-gateways zonder meer zou verhinderen⁹.

Evenmin zijn de opgeroepen mogelijke problemen die het gebruik van gsm-gateways met zich mee kan brengen, van dien aard dat zij onoplosbaar zouden zijn : de naleving van de verplichtingen inzake artikel 109terE noch een mogelijke verstoring van de werking van het netwerk van de mobiele operator, stellen onoverkomelijke problemen.

Het is echter eveneens duidelijk dat het installeren van gsm-gateways niet kan gebeuren zonder de toestemming van de mobiele operator. Een gsm-gateway kan inderdaad een bron zijn van verstoring van de goede werking van het netwerk, en een mobiele operator moet in staat gesteld worden om via overleg met de exploitant van de gsm-gateway deze mogelijke verstoring te voorzien en zijn netwerk dusdanig te dimensioneren dat een verstoring vermeden wordt.

⁹ Het Instituut stelt trouwens vast dat mobiele operatoren zelf gsm-gateways installeren bij hun klanten. In concreto gaat het niet zelden om grote klanten die veel verkeer (en dus inkomsten) genereren, zoals, bvb. grote bankinstellingen. Het verbaast dan ook dat sommige van deze operatoren het gebruik van gsm-gateways beschouwen als strijdig met de eerlijke mededinging.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat het hier niet gaat om een inbreuk op de eerlijke mededinging of om het ontwijken van de interconnectietarieven.

5. Conclusie

Het Instituut is van mening dat gsm-gateways onder de volgende voorwaarden geïnstalleerd kunnen worden¹⁰, hetzij voor eigen gebruik, hetzij voor exploitatie ten behoeve van derden :

1. de gsm-gateway die geïnstalleerd wordt voor eigen gebruik voldoet aan de toepasselijke reglementering betreffende radioapparatuur;
2. er moet toestemming zijn van de mobiele operator voor de installatie van een gsm-gateway voor exploitatie ten behoeve van derden; deze toestemming kan worden geweigerd wanneer de aanvraag tot installatie manifest onredelijk is of wanneer de installatie niet verenigbaar is met een of meerdere van de in punt 4.3.1 van deze nota vernoemde essentiële eisen;
3. de exploitatie van een gsm-gateway ten behoeve van derden wordt aan het Instituut gemeld overeenkomstig artikel 90 van de wet van 21.3.1991; bij deze aangifte wordt ook het bewijs geleverd van de toestemming van de betreffende mobiele operator;
4. de exploitant van gsm-gateways verzekert, voor wat betreft het traject van de oproeper tot de gsm-gateway, de correcte naleving van artikel 109terE, § 2, van de wet van 21.3.1991.

Het Instituut is bovendien van oordeel dat wat betreft de aangifte overeenkomstig artikel 90 van de wet van 21.3.1991 van gsm-gateways die reeds geïnstalleerd zijn op het ogenblik van de publicatie van deze mededeling, de betreffende exploitanten kunnen beschikken over een redelijke periode van twee maanden teneinde de betreffende aangifte alsnog te doen.

M. Van Bellinghen
Lid van de Raad

G. Deneff
Lid van de Raad

C. Rutten
Lid van de Raad

E. Van Heesvelde
Voorzitter van de Raad

¹⁰ Dit is in overeenstemming met het standpunt van de Europese Commissie, vertolkt door Fabio Colasanti op de ERG vergadering van 16-17 juni 2004 te Luxemburg: "*Fabio Colasanti (Director -General of DG Information Society) commented that a general negative view on the usage of GSM gateways should not be taken, and that agreements between operators should be encouraged.*"